



el

batall

n ú m . 1 4 6 è
B U T L L E T Í
E S Q U E L L E S
d e s e m b r e 2 0 1 0

Índex

Editorial	3
Activitats GEAE 2010	
• Sortida als Pirineus. Travessa Eina - Núria - Queralbs	4
• Fes el teu Everest	5
• La ruta saludable	
Mostra d'audiovisuals	6
• La ruta	7
Sopar Llepacassoles	7
Festes de l'Aniversari	7
Agenda Llatino Americana 2011	7
La junta informa	
• Breus	8
• Coneguem els nostres camins	9
Estrenem samarretes	9
• Manteniment de camins i rutes	10
Sona una esquella	
• Qui és qui... a la nova Junta	10
Alta muntanya	
• Joves esquelles a la Pica d'Estats	11
• L'Aneto: Un camí d'experiències	12
• El meu primer 4000	13
• Vall d'Hecho	14
La proposta	
• Graus de Montsant	15
Col·laboracions	
• Comiat a Mossèn Enric	16
• Un nou rellotge de sol	17
• Vies d'escalada	18
Calaix de sastre	
• Fins on arriben els nostres mitjons?	19
• Sortida hivernal	19
• Exposició de cartellisme	19

EDITA: Grup Excursionista Amerenc Esquelles
 CONSELL REDACTOR: Irene Bosch, Noemí Casadellà i Isabel Junquera
 DISSENY I MAQUETACIÓ: Estudi A2
 CORRECCIÓ DE TEXTOS: Servei Comarcal de Català de la Selva
 FOTOS PORTADA: Aneto, de Brígida Roura; Montblanc, de Núria Pérez;
 Sortida als Pirineus, d'Albert Planagumà
 IMPRÈS EN PAPER RECICLAT



Col·laboren



Ajuntament d'Amer

Estudi A2
 DISSENY
 GRÀFIC &
 FOTOGRAFIA

Calendari d'activitats 2010

DESEMBRE

EDICIÓ DEL BATALL
 Dia 19 PORTADA DEL PESSEBRE
 Dia 24 ENCESA DE L'ESTRELLA

Calendari d'activitats 2011

GENER

Dia 15 SORTIDA A LA NEU
 Dia 30 MATINAL: CONEGUEM ELS NOSTRES CAMINS

FEBRER

Dies 5-6 APLEC DE SANTA BRÍGIDA
 Dia 27 MATINAL: CONEGUEM ELS NOSTRES CAMINS

MARÇ

Del 5 de març al 10 d'abril EXPOSICIO DE CARTELLS AL MED'A
 Dia 12 ANIVERSARI DEL GRUP
 Dia 27 MATINAL: CONEGUEM ELS NOSTRES CAMINS

ABRIL

EDICIÓ DEL BATALL
 Dia 17 MATINAL: CONEGUEM ELS NOSTRES CAMINS

MAIG

Dia 7 SORTIDA NATURALISTA: ASTRONOMIA
 Del 15 LA VOLTA AL MONT

JUNY

Dia 19 RUTA PELS PIRINEUS

JULIOL

Dia 16 RUTA NOCTURNA

AGOST

EDICIÓ DEL BATALL

SETEMBRE

Dies 23, 24 i 25 VOLTA AL TERME

OCTUBRE

Dia 2 LA RUTA
 Dies 22 i 23 IV MOSTRA D'AUDIOVISUALS DE MUNTANYA I AVENTURA: Cingle de Santa Brígida

DESEMBRE

EDICIÓ DEL BATALL
 Dia 18 PORTADA DEL PESSEBRE



Quan un any acaba és moment de fer balanç i moment també per fer-nos els propòsits pel següent any. Per al Grup Esquelles, el 2010 ha estat l'any del canvi de junta i d'una bona entesa entre tots els seus membres, els que en formaven part i els que han ocupat el càrrec de nou. Com heu pogut comprovar, s'han mantingut les sortides de sempre i alhora han sorgit noves propostes; la majoria d'elles, però, s'han programat com a "bons propòsits" pel 2011.

De cara a aquest nou any, com a activitats més destacades cal esmentar les **matinals**, de l'últim diumenge de cada mes, per conèixer els camins del nostre entorn; la participació dels alumnes del CEIP Gaspar de Queralt d'Amer en l'elaboració de **lloances** per l'aplec de Santa Brígida; la sortida naturalista dedicada a l'**observació astronòmica**; la **Volta al Terme** en 3 dies; l'exposició sobre el **cartellisme de Lluís Bosch**, i el reequipament i l'obertura de noves **vies d'escalada** al cingle de Santa Brígida.

Com cada any, trobareu juntament amb *El Batall* el calendari de butxaca amb aquestes i altres activitats, així com també una modesta participació a la loteria de Nadal. Esperem compartir unes bones caminades i comptar amb la vostra col·laboració en tots els actes que s'han programat.

Recordeu la gran varietat de productes que disposa l'entitat i trieu-ne algun com a regal per aquestes festes.

Des del consell redactor, només ens resta desitjar-vos que gaudiu molt dels continguts d'aquest butlletí i que passeu unes

BONES FESTES! Sort i salut per a tothom!

SORTIDA ALS PIRINEUS. TRAVESSA EINA-NÚRIA-QUERALBS

El passat 25 de juliol, ben aviat al matí, encara mig adormits, l'autocar ens esperava, com sempre puntual, com en totes les sortides amb el Grup Esquelles, per portar-nos a fer la que seria una travessa molt ben trobada. Érem més de trenta valents, entre els que vàrem sortir d'Amer i la colla que vàrem recollir a Sant Feliu. Ben aviat, el primer repte a superar, i no és caminant: es diu collada de Toses i és una prova de foc per als que tenim certa predisposició al mareig. Però la vàrem superar amb èxit, fins i tot els més propensos no vàrem notar ni el mínim símptoma. Tot anava sobre rodes i, amb puntualitat absoluta, a les 8 del matí arribàvem a la bonica localitat de la Catalunya Nord d'Eina, i... amunt i endavant!!

La temperatura era fresca; bé, potser quedem curts, ja que en ple mes de juliol no arribàvem ni als 10 C. Estava mig núvol i feia un ventet suau que ens feia presagiar que podria convertir-se en alguna cosa més que aquesta petita brisa a mesura que anéssim pujant.

La primera part del recorregut va ser molt passadora, sempre amb pujada però bastant suau, amb un camí molt bonic, al costat de la riera d'Eina. Cadascú al seu ritme, i amb la disposició de retrobar-nos tots a l'hora d'esmorzar ja muntanya amunt.



Foto: Dolors Casacuberta



Foto: Albert Planagumà



Foto: Albert Planagumà

I, embadalits per un autèntic paisatge pirinenc, sempre resseguint la riera i envoltats de boscos i muntanyes imponents, ens vàrem trobar amb el primer regal de la natura. Tots els que anem a muntanya ben sovint sentim els xiscles de les marmotes, però, com aquesta vegada, mai havia tingut l'oportunitat de veure'n una de tan a prop, a pocs metres de nosaltres, i disposada a ser fotografiada per tots.

Seguint camí amunt i ben esmorzats (la fred ens va fer esmorzar ràpid i sense encantar-nos gaire), tal com ens pensàvem, el que fins llavors era un lleuger ventet fresc, però agradable, es va anar convertint en una tramuntana més forta, freda; però això no era motiu per defallir i vàrem seguir endavant. Feia ja més de dues hores que pujàvem i arribava potser el punt de més duresa física, un camí en ziga-zaga, amb fort pendent, ja sense vegetació, que ens portava fins al coll d'Eina, a una alçada superior als 2.700 metres.

Allà, els que encara se sentien amb prou forces van fer camí cap a dos cims propers, el pic d'Eina i el pic de Noufonts, i a sota, la imponent figura del santuari de Núria. La resta començarien ja la baixada que els portaria directament a la vall de Núria.

I així va ser, els que vàrem decidir fer camí cap al pic d'Eina, amb un vent de tramuntana fred que es deixava sentir, sobretot per als que menys preparats anaven, vam iniciar l'ascens, bastant ràpid, fins al cim. Un cop allà, fotos de rigor, comentaris de les imponents muntanyes que ens

rodejaven (tots vam quedar bastant meravellats de la veïna torre d'Eina, potser un altre dia hi pujaríem) i dubtes sobre si ja iniciàvem el retorn al coll d'Eina i Núria o si seguíem cap al pic de Noufonts. Al final, seguïrem endavant. Després d'una petita baixada, iniciàrem l'ascens al pic de Noufonts. I per fi el cim!! Quines vistes de la vall de Núria al fons!! Més fotos de rigor i sense perdre gaire temps, ja que el vent es feia prou insuportable, iniciàrem el descens, novament cap al coll d'Eina (aquesta vegada sense passar pel pic d'Eina). I baixada i més baixada, fins a Núria. Entre la 1 i les 2 del migdia tots ja vam anar arribant. Alguns vàrem aprofitar per refrescar els peus a les aigües gelades dels torrents que arriben a Núria. Allà, alguns sota el pi de rigor de la zona de gespa propera al llac, vam dinar després de retrobar-nos amb els que varen decidir fer la ruta més curta de Queralbs a Núria. Ben tips, tocava prendre la decisió de seguir el camí a peu fins a Queralbs o agafar el cremallera. Va haver-hi de tot, però d'una manera o altra tots ens vàrem retrobar abans de les 5 de la tarda a Queralbs, on l'autocar ja ens esperava per retornar-nos cap a casa.

Va ser una excursió que val la pena recomanar, ja que no és excessivament exigent, amb variants per als que més ganes tinguin de forçar la màquina, i amb final a Núria-Queralbs. El temps ens va respectar, malgrat el vent, i vàrem poder gaudir d'una jornada muntanyenca excepcional.

Jordi Fontàs i Mitjanes

FES EL TEU EVEREST!

Amb motiu del 25è aniversari de la primera ascensió catalana a l'Everest (8.848 m), el cap de setmana del 28 i 29 d'agost es va dur a terme la iniciativa "Fes el teu Everest". Una proposta organitzada pels membres de l'Expedició Catalana de 1985, per TV3 i per la FEEC i les seves entitats, amb la col·laboració de «la Caixa».

La idea consistia en assolir, entre les 10 h del dia 28 d'agost i les 14 h de l'endemà, 29, qualsevol dels 25 cims triats per les entitats excursionistes d'arreu de Catalunya.

Al GEA Esquelles ens tocava el PUIG-SACALM.

Per celebrar l'acabament del mes d'agost i per a molts la temuda tornada a la feina, després de les vacances, vam decidir-nos a realitzar la pujada al Puigsacalm.

La pujada al Puigsacalm és una excursió planera i de bon caminar, cosa que la fa totalment aconsellable per a qui vulgui iniciar-se en l'excursionisme muntanyenc, com era el meu cas.

Després de situar el punt de trobada a AMER, ens vam dirigir a la collada de Bracons, passant prèviament per la Vall d'en Bas i Joanetes. Allà vam aparcar el cotxe, en un ample marge que hi ha a banda i banda de la carretera, i vam començar l'ascensió en un rocam, just al costat d'aquesta, que ens va portar directament al camí.



Fotos: Irene Bosch

El camí estava perfectament indicat i en qualsevol bifurcació hi havia traces de pintura vermella que ens permetien no desorientar-nos, sobretot als que no anem gaire a muntanya. Un cop vam entrar-hi, ens vam endinsar en el bosc.

La temperatura era molt agradable i en alguns moments podies arribar a pensar que no havies d'haver-hi anat tan estiuenc. El camí es va fer molt distret, ja que anàvem acompanyats d'autèntics excursionistes (la veterania és un grau).

Escotar les seves experiències passades sobre el camí, consells sobre paratges per fer bones fotografies, herbes vàries i els efectes medicinals que tenen, i informació d'on aconseguir bon material de muntanya i on anar a comprar-lo van fer que arribar a la font Tornadissa fos un moment.

Uns minuts per hidratar-nos, reagrupar els ressagats, i vam tornar-hi.

A partir d'aquí, ja vam sortir del bosc i vam iniciar una pujada a peu més vertical, continuant per en un prat de pastura fins a trobar-nos una porta de fusta.

Aquesta ja era la part final i el nostre objectiu era cada cop més a prop, després d'una pujada empinada, ja ho havíem aconseguit. Havíem fet el cim!



La vista era increïble, tot i que per moments els núvols no ens deixaven divisar res. Fotografies de rigor, un bon entrepà, anècdotes vàries que van avivar el caliu excursionista, i poc després a baixar.

El camí de tornada ja va ser més pesat, perquè no tenia un objectiu tan ambiciós, que era tornar cap a casa, però ens esperava un bon dinar i de veritat que en vam gaudir.

La ruta saludable

El proper diumenge dia 26 de setembre, dins les Jornades Europees de la Mobilitat Sostenible i Segura, tingué lloc la Ruta Saludable a peu per les fonts d'Amer. El Grup Esquelles fou l'encarregat d'acompanyar els participants.

A les 9 del matí, amb un temps radiant, un xic fresquet per la data, i amb una plaça absolutament neta de cotxes –ho aprofitem per deixar-ne constància fotogràfica– ens complau veure-la així, car tenim tan poques oportunitats durant l'any... esperem els caminants que van venint de mica en mica.

Al final, comprovem la gran acceptació que té la bicicleta –fan una Pedalada contra el Canvi Climàtic fins a les Planes i són una multitud–, la nostra colla arriba a 9 participants, això sí, tindrem el fotògraf a la nostra disposició tot el trajecte!

Bé, tampoc no és ben bé això. De fet, vam ser 16, el que passa és que la curta edat dels caminadors féu que no anéssim tots junts, vaja, que no ens van arribar a atrapar en cap moment, però la van fer. Ens consta.

Això sí, pocs, però amb una gran de sensibilitat, i també crítics amb tot allò que desdiguí de la netedat mediam-biental tant pels carrers, els camins i les fonts:

FONT DEL MÚSIC: Record del seu creador, en Picolives, d'aquí estant, reivindicuem el flabiol que ja fa temps que no té. Gaudeix d'un raig abundant. Tots a punt i foto!

FONT BAIXA: Aquí recordem el gravat d'en Trull, que conté un bon grapat d'animals perfectament esculpits. Fou inaugurada l'any 1974. Raja abundantment, una altra foto.

FONT ALTA: És un plaer reposar en aquesta font. Una acurada multitud de flors desprèn color i alegria. Premi per als veïns! Fa un bon raig. I, foto per al record!

FONT DE LA MINA: Gaudeix d'un entorn tan ben cuidat que dóna gust quedar-s'hi un bona estona escoltant

els ocells. També raja a cor què vols. Una altra foto plegats.

FONT DE L'ESTACIÓ: Per a alguns era la primera vegada que la vèiem. Aquesta diria que fa un gran servei públic quan la mainada té set, jugant allà al parc de l'Estació. Un raig ben abundós; no pot ser menys... la foto!

FONT DELS CAPELLANS: Quin plaer seguir pel rec, pel costat del riu sota els pollancres, i arribar a poc a poc a la font, calma... pau, no és que ragi gaire. Potser és per poder gaudir-ne més estona... Caldria treure un plàstic de color taronja, que calculem que fa cap a uns 13 anys que hi és... tots juntets, i foto.

FONT D'EN FÀBREGA: Molts records ens vénen a la memòria: la festa de Sant Bartomeu, el ball que s'hi feia els anys 60, "la manguera dónde está", la missa, els jocs... Hi ha molt de fang per tot arreu, fa de mal passar. Raja força, i la foto de rigor!

FONT PICANT: Finalment arribem a la que seria la mare de totes les fonts. De fet, és de la que se'n beneficia més gent, i de ben segur és una de les més antigues. Recordem també tots els canvis que hi ha hagut: els xalets, l'hotel, l'antiga font, la pista de ball, el baixador... raja poquet, però ho fa. Ens hi posem bé i que en quedí constància fotogràfica!

En total 8 fonts, totes amb la seves petites històries, una aigua boníssima i amb una passejada d'una hora i mitja. Hem fet salut i hem gaudit d'un matí ben diferent.

De retorn a l'alçada del Bassà, ens avancen els ciclistes que ja tornen de les Planes.

I cap a la plaça, on hi ha una taula parada que ens espera. Entrepanes, síndria i begudes diverses.

Com a cloenda, Petits Gestos per a una Mobilitat Sostenible al poble d'Amer, tot ben apuntat en un paper i, a canvi, un ventall, una xapa i... un mitjó. Bell matí de setembre.

M. Carme Casacuberta i Sau

Mostra d'audiovisuals

Un any més, i ja és la 3a Mostra d'audiovisuals de muntanya i aventura cingle de Santa Brígida, que es va fer el passat 23 d'octubre i es va consolidant com un acte més dels molts que organitza el grup Esquelles.

El dijous es va convidar en Josep Ajram i, per primera vegada un veí d'Amer, en Lluís Culler. En Lluís va obrir la mostra amb una xerrada i unes imatges sobre la cursa dels Sables. Tota una aventura!

Tot seguit en Josep ens explicà la seva manera de compartir esport i feina. Vaig quedar sorprès dels seguidors que l'acompanyen allà on va, així que la sala va quedar plena de gom a gom.

El dissabte ens vàrem trobar una colla de companys amb ganes d'escalar el cingle de Santa Brígida. Vàrem desfundar cordes, cintes, peus de gats...i com spidermans tot el matí fins que en Bacus ens portà el dinar.

Cap a les 10 h, l'Araceli ens va fer gaudir d'una nit fantàstica amb la seves imatges i comentaris sobre les seves experiències a la muntanya.

Per acabar, només voldria agrair als col·laboradors les donacions que fan per a la mostra, ja que sense aquesta ajuda no seria possible portar a terme aquesta iniciativa.

Josep Capdevila



Fotos: Irene Bosch



La ruta, 3 d'octubre

Ja feia anys que el nostre tiet, l'Aiano, ens animava a fer la ruta. El fet d'haver de matinar i la pujada ens ho fien repensar any rere any. Per fi, hem vençut la mandra i hem caminat cap a la Salut, el Far i Sant Martí Sacalm.

A les 7 del matí, mig a les fosques i sense piular gaire, agafem el bus que ens portarà a Sant Feliu de Pallerols. Una vegada allà, ja ha clarejat i comença l'ascens costerut cap a la Salut. A estones caminem concentrades, a estones parlant amb algun amerenc que ens passa alegre pel costat.



Foto: Carme Casacuberta

A la Salut, un vent punyeter ens eixuga la suor i intenta retirar la boira matineria que enterboleix el paisatge de la vall del Brugent. Ens fem la foto de grup de rigor. Aquest any diuen que és modernitzada, ja que han posat cadires per als que sortiran a primera fila. Costa atrevir-se a ocupar les posicions d'honor, entre comentaris sobre qui s'hi ha de seure i encara somrient ens fem algunes fotos.

Carregats de l'energia de l'esmorzar caminem cap al Far envoltats de fajos primer, prats assolellats després i rou-

res encantats més tard. En aquesta roureda és on hi ha les roques encantades, uns blocs rocosos col·locats amb gràcia per la natura. No és d'estranyar que la gent s'imagini follets i bruixes vivint-hi.

Ens aturem de camí al Far per picar uns capricis i secallona, i per beure un traguinyol de moscatell. Passem entre un ramat de vaques i, tot caminant per la vora del cingle amb vistes al pantà de Susqueda i l'Agullola, arribem al santuari del Far.

Des del Far ja podem veure cotxes aparcats a Sant Martí, que ens demostren que, un any més, es celebra l'aplec. Baixem rellicant cap a Sant Martí. Una vegada allà, sota un sol radiant de migdia, fem l'hora dels adéus tot pensant que hem aprofitat el matí, que no ens hem cansat tant i que ja tenia raó el nostre tiet, fer la ruta val la pena!

Anna i Sílvia Cortijo

Festes de l'aniversari

7 de novembre



Foto: Carme Pujol



Foto: Noemí Casadella

Sopar llepacassoles

13 de novembre



Foto: Carme Casacuberta



Foto: Carme Casacuberta

Agenda Llatino Americana 2011 19 nov.



Fotos: Irene Bosch



Breus

UN COP DE MÀ PER A CLASSIFICAR EL FONS BIBLIOGRÀFIC

Com ja us vàrem fer saber en *El Batall* anterior, en mossèn Enric va donar tots els seus llibres de muntanya al Grup Esquelles. Aquests s'incorporaran al nostre fons bibliogràfic.

Per a poder-los tenir correctament classificats i poder informar tots els soci i sòcies dels documents, llibres, mapes, ressenyes, etc. i facilitar-ne el préstec i consulta, cerquem **alguna persona o grup de persones** que **voluntàriament puguin ordenar i catalogar tots els llibres**.

PER AJUDAR-NOS A MANTENIR NETS ELS CAMINS...

S'ha comprat una desbrossadora per netejar els itineraris més plens de vegetació. Està a la disposició de tots els socis. En cas de necessitar-la, us podeu posar en contacte amb qualsevol membre de la junta, per correu electrònic o per telèfon (972430890).

Recordeu que funciona amb mescla al 2%.

NOUS SOCIS/ES:

786 Tonyi Mateos Alcalde
790 Susana Saseta Sorribes
791 Sílvia González Caixàs
792 Laia Collell Pol
793 Sílvia Nierga Ribot

FE D'ERRADES SOCIS:

Santi Roura Noguer, se li havia assignat el número 786 erròniament; el seu número de soci és el 53

SUBSCRIPCIONS

El Grup Esquelles està subscrit a les publicacions següents:

- Cavall Fort, revista quinzenal adreçada al públic infantil i juvenil
- SOM, revista de temàtica sardanista
- PYRENAICA, revista de la Federación Vasca de Montaña
- GREEN, revista trimestral de Greenpeace, entitat de protecció del medi ambient, de la qual som socis

Rebem també les publicacions següents de manera gratuïta:

- MUNTANYA, publicació del Centre Excursionista de Catalunya
- FDM, de la Federación Española de Deportes de Montaña y Escalada
- Vèrtex, de Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
- Puigsacalm, de la Vall d'en Bas
- Excursionisme, de la Unió Excursionista de Catalunya.

CARTA ALS TRES REIS

Els anys de trajectòria del Grup i la seva activitat actual suposen l'acumulació de material de muntanya, pintures de marcatge de camins, revistes, llibres editats pel mateix grup, arxiu de programes d'activitats, etc.

Per a poder desar correctament aquest material, actualment necessitem **prestatges** o mobles similars. Si teniu previst desfer-vos d'algun moble tipus prestatge o armari, us agrairem que ens ho feu saber i, en cas de ser adequat, el **doneu al Grup Esquelles**.

+ INFORMACIÓ

esquelles@hotmail.com
www.joventamer.com/esquelles

COBRAMENT DE QUOTES I DEMANDA DE TARGETES FEDERATIVES

Durant aquest mes de desembre, es farà el cobrament de la quota de socis de 2011 i de les llicències federatives per als que es vulguin federar. Per a més informació, poseu-vos en contacte amb en Paco Samblàs, a/e fsamblas@xtec.cat o el telèfon 636345706. Us adjuntem els preus de les llicències federatives de 2011.

BANCS PER A STA. BRÍGIDA

L'actual mossèn d'Amer, Josep Balateu, va oferir alguns dels bancs de l'església per reformes. Des del grup se'n van portar 8 a Santa Brígida per substituir els vells que hi teníem.

VARIANT D'AMER

S'informa a tots als socis/es de l'entitat que davant l'estudi informatiu i d'impacte ambiental de la variant d'Amer del passat 23 de novembre; la junta del GEAE ha decidit presentar una al·legació per la destrossa que suposa pel territori, la natura i més concretament pel bosc de ribera.

ENCESA DE L'ESTRELLA

Com ja és tradició, el divendres **24 de desembre** s'encendrà l'estrella de Santa Brígida. Qui vulgui pujar-hi, ens trobem a les 6 h de la tarda al camp de futbol.

Per a més informació, contacteu amb en Jordi Rabionet.

Coneguem els nostres camins

Es tracta de fer una sortida al mes per tal de conèixer la gran xarxa de camins inclosos en el llibre *Per camins* i corriols i alhora per una miqueta d'exercici amb bona companyia.

Seran sortides matinals, l'últim diumenge de mes (sempre que no coincideixi amb una altra activitat: llavors es traslladarà el diumenge anterior).

S'han programat una sèrie d'itineraris per seguir passant per tots els racons del nostre terme.

No hi haurà inscripcions, per tant, tothom portarà el que cregui més necessari per ell (esmorzar, beguda...).

Ens trobarem a la plaça del Monestir a 2/4 de 9 del matí (si la sortida és llarga, serà a les 8, ja s'anunciarà).

COM ASSABENTAR-SE D'ON ES VA, LLOC I HORA?

Una setmana abans estarà posat al plafó del Grup Esquelles (sota les voltes de Can Boles), també us ho enviarem per correu electrònic, ho penjarem a la web i al Facebook del grup.

LES PRIMERES QUATRE SORTIDES PROGRAMADES SÓN:

GENER

Amer- carretera de Can Catau-Gorgues- Fusos-can Sensaire- pla de Puriol- Tres Rocs- puig Dalí- torre de Rocasalva- Canadell- Solivent- Amer (2 hores i 47 minuts)

FEBRER

Amer- font del Turó- castell d'Estela-

trencant de les Mines d'en Puja-des- carretera vella de Sant Martí- el Mont- la Berenguera- carretera de Sant Martí-Amer (3 hores i 8 minuts)

MARÇ

Amer- Bici Carril- can Ter- Roques Negres- el Reverter- can Pau-cruïlla de can Puig-Sant Climent- carretera- Amer (3 hores i 55 minuts). Sortida a les 8 del matí.

ABRIL

Amer- Santa Brígida- Puigserrador-turó del Bruguer- coll del Puig del Moro- la Blanquera de dalt- ca l'Hereu- la Blanquera- la Fàbrega- el Busquets- la font d'en Fàbregues- camí del Rec- Amer (3 hores i 40 minuts). Sortida a les 8 del matí.

Josep Fontàs

Estrenem samarretes

Des de l'any 2002 que el grup Esquelles no renovava el disseny de la samarreta, per això aquest any la nova Junta hem volgut fer-ne de noves.

Es va decidir escollir el disseny a través d'un concurs obert a tothom que tingués ganes de crear la nova imatge del grup. D'aquesta manera vam creure que seria més participatiu, i així els socis s'hi podrien sentir identificats.

El que teníem clar des de bon principi era que el color de les samarretes havia de ser el que ens identifica com a grup: el vermell. El contingut del disseny quedava en mans de l'autor.

Així que el dimecres 6 de novembre el jurat, format per membres de la Junta, ens vam reunir per escollir, entre una vintena de propostes, el disseny guanyador. L'autor d'aquest és en JOAN MULÍ, d'Olot.

Des d'aquí volem agrair la participació a totes les persones que van presentar propostes de disseny i felicitar els tres finalistes: Quim Carbonés, Joaquín Aranda i Joan Mulí.

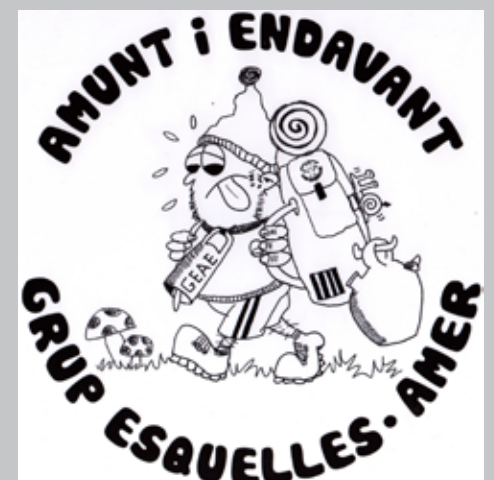
A la "botigueta del grup" hi trobareu samarretes tècniques per a noi i noia i samarretes de tires per a noia a 10 €, i també samarretes de cotó per a nens i nenes (a partir de 2 anys) per 8€.

A partir d'ara ja podreu lluir de samarreta nova!

Ceci Bosch, Irene Bosch i Laura Feixas



Foto: Albert Planagumà



Manteniment de camins i rutes

Mantenir una xarxa important de camins com la que tenim estructurada el Grup Esquelles, com una teranyina que envolta el poble, és una feina feixuga que requereix constància, paciència i molta estimació vers el preuat entorn d'Amer i el medi natural en general.

Per més que els padrins i padrines dels camins comptin amb els ingredients abans esmentats, no sempre s'arriba a on es voldria, ja sigui per manca de temps o de mitjans.

En aquests darrers mesos ha sorgit l'oportunitat d'iniciar converses amb l'Ajuntament d'Amer, que té signat un conveni amb el Consell Comarcal de la Selva per fer el manteniment de les rutes de BTT, a fi de donar importància també a les rutes a peu, rutes ja obertes, senyalitzades i publicades en el nostre llibre.

Les converses van anar per bon camí i l'Ajuntament ha ampliat el conveni amb la finalitat d'incloure-hi tasques de manteniment d'una part de les nostres rutes.

Després d'una reunió a tres bandes entre representants de l'Ajuntament, el Consell Comarcal i el grup Esquelles, es va poder lligar que durant l'any 2011 -són convenis anuals- ens col·loquin la

major part dels senyals verticals que estan pendents d'ubicar des de la primera edició de *Per camins i corriols*. També es farà el manteniment de la ruta Voramera i d'una part de la Volta al terme, la que va des de la Fonda al puig Gran. El manteniment consisteix en dues neteges a l'any més la resolució d'incidències, com treure arbres caiguts, refer senyals, pintar...

La intenció és que el 2012 es pugui acabar de col·locar la resta de senyals i ampliar els trams de camí a mantenir.

Aquest acord ens ajudarà a mantenir en el millor estat possible aquesta xarxa de camins perquè tothom els pugui resseguir sense cap mena de dificultat mentre gaudeix del nostre territori.

Carme Pujol Bruns



Fotos: Irene Bosch

Qui és qui... a la nova Junta:



Nom i cognoms:
Adriana Fontàs Colomer

Quin càrrec ocupes?
Secretària

De quines tasques ets responsable?

Bàsicament m'ocupo de les convocatòries i dels ordres del dia de les reunions, de les assemblees i del disseny dels programes.

Per Nadal, sempre cau algun regal! Recomana'ns un "regal de veritat" per fer a un/a Esquelles: *Mmm... uns mitjons, un llibre, un got, un folre polar..., dels Esquelles millor que no, perquè tots en tenim (mireu el catàleg de la nostra botigueta i hi trobareu de tot!). Per tant, penso que un bon regal seria un cap de setmana a Santa Brígida. Penseu que no val cap euro i és el millor lloc on pot estar-se qualsevol membre dels Esquelles!*

Joves esquelles a la Pica d'Estats

La idea de fer aquesta ruta va sorgir pel fet que jo, Pau Feixas, estava malalt el dia de la Ruta als Pirineus que va organitzar enguany el Grup Esquelles, en la qual s'anava al pic d'Eina. La primera idea va ser la de fer el mateix recorregut que no vaig poder realitzar en el dia previst, però la cosa va anar madurant, semblava que volíem estar en ruta més d'un dia, i al final ens vam decidir pel més alt dels pics catalans, la Pica d'Estats (3143 metres).

Finalment, vam ser 4 els excursionistes en qüestió: en Jaume Puig Márquez, en Jordi Boix Tura, en Pau Puigdevall Costa i jo. Sort que no vam ser més, perquè el portaequipatges va quedar a rebentar i inclús una motxilla va haver de fer de cinquè passatger.

El dia de partida va ser el dijous 19 d'agost. Vam marxar d'Amer a 2/4 de 9 del matí, i érem a Olot a les 9 per recollir en Pau. Ripoll, Puigcerdà, Bourg-Madame, Ax-les-Thermes, etc., van ser altres punts pels quals vam passar, i vam fer una parada per estirar les cames poc després de passar la frontera francesa (4 hores de camí en cotxe, en total). Finalment vam deixar el cotxe a l'Artigue (Auzat), on vam arribar a la 1 i ens vam posar a dinar. En una hora el cel va passar d'un blau ben serè a un ennuvolat gris-negre molt lleig. Veient-ho a venir, de seguida ens vam posar a caminar i a les 2 en punt va començar a caure el xàfec. Ja teníem capelines i paraigües a punt, total perquè parés al cap de mitja hora o tres quarts d'hora. No va ploure més en els dos dies de ruta.

Devien ser les 4 quan vam arribar al refugi de Pinet. Allà els més atrevits ens vam banyar en un llac que hi ha al costat i vam descansar. A les 7 ja ens servien el sopar. Després del sopar hi va haver un recital de guitarra. La idea era que la toqués el guarda del refugi, en Patrick, però en Jaume i jo li vam demanar per tocar-la (tenia 2 guitarres) i vam acabar fent el recital nosaltres! Més tard va arribar un avís per ràdio que hi havia dues persones perdudes molt a prop del refugi de Pi-



Foto: Pau Feixas

Jaume Puig, enfilat a la creu; Pau Feixas, el de la gorra; Jordi Boix, assegut al davant, i Pau Puigdevall, amb la mà a la cintura.

net. Vam sortir a fora i en algun moment es van sentir veus i veure llums, però era molt arriscat anar-los a buscar. Nosaltres 4 vam anar a dormir i encara no sabem com va acabar ni si els van trobar...

L'endemà a 2/4 de 7 ja servien l'esmorzar: pa amb mantega i melmelada i llet en pols. Seguidament ens vam posar en camí. De tant en tant trobàvem alguna congesta (glacera petita) per la qual havíem de travessar i en algun punt també s'havia de "mig grimpar" una mica, però la dificultat d'aquest camí tampoc era gaire elevada. A les 10 fèiem cim. Estava força ennuvolat, motiu pel qual no hi havia gaires vistes. Vam menjar quelcom, vam fer les fotos de rigor i vam aprofitar per fer 2 pics més, el Verdaguer (3129 metres) i el Montcalm (3077 metres), ja que anàvem bé de temps i estaven a prop. A partir d'aquí, avall que fa baixada! Vam baixar a dinar al refugi, un servidor es va tornar a banyar al llac, i de seguida vam baixar avall a buscar el cotxe per por de plu-

ja altra vegada, però per sort aquest cop no va caure ni una gota. A baix feia molta calor i aquest cop sí que ens vam remullar una mica tots quatre en un riu que passava. Com aquell qui res, aquell dia vam fer 900 metres de desnivell de pujada i 1800 metres de baixada (teníem el cotxe a 1300 metres del nivell del mar).

De camí de tornada (ja amb cotxe) tots teníem una set que ens moríem i no ens quedava aigua. Vam parar en el primer supermercat que vam trobar, però en Pau no es va poder aguantar i es va beure una Coca-Cola calenta que havia estat dos dies dins el cotxe! 4 hores més de viatge (que un servidor conduïa i en va quedar força tip), vam parar a Olot a fer una pizza i cap a casa hi falta gent. Al cap de 3 o 4 dies encara estàvem tots amb escruiximent a les cames, però l'experiència s'ho va valdre!

Pau Feixas Castells, soci 610

L'Aneto: Un camí d'experiències, d'il·lusions i de sentiments (08/07/2010)

Últimament, en certes ocasions, m'han arribat a repetir diverses vegades: "Una persona pot arribar a ser el que tu li facis creure que pot ser."

Certament, aquesta bonica aventura mai hagués existit si tu, guia del nostre viatge, no m'haguessis dit les paraules justes i necessàries per confiar que jo ho podia aconseguir.

Dos o tres mesos abans va començar l'inici de la nostra aventura, quan un dia qualsevol, a qualsevol hora de la tarda, em varen proposar unir-me al grup, per, al juliol, anar a fer cim a l'Aneto. Quan varen mencionar les dates, no vaig poder deixar de pensar que RES PASSA PER CASUALITAT: 7-8-9... números que fins avui m'han arribat a portar diferents emocions, sentiments... i un cert respecte... i com algú, que vol treure'm la tristesa de dins en pensar en aquests números, dates, dies... ja fa quasi quatre anys que tinc aspectes importants de la meua vida lligats amb aquests dies, siguin del mes que siguin.

Dimecres dia 7 de juliol de 2010, cinc integrants d'un grup, tot i haver de ser en un principi sis (tota una llàstima, et vàrem tenir present en tot moment), els quals m'han fet sentir com una més, vàrem emprendre el viatge que ens portaria a la satisfacció i la barreja d'emocions que actualment revisc quan penso en l'experiència.

Música, converses, riures... varen fer el viatge agradable i distret, i entre aquestes converses, un repte ben difícil... descobrir el més tossut del grup.

Un cop arribats a l'última població, Benasc, abans del nostre inici de caminada... de les visites de rigor, per tal d'un lloguer de material necessari, i després d'emplenar la panxa, vàrem decidir iniciar el nostre primer trajecte. Objectiu: refugi de la Renclusa.

Hores de sol, pes a l'esquena i unes cantimplores plenes d'aigua calenta varen fatigar un xic el camí... però quan un té un objectiu, un bonic repte, és més fàcil treure les forces de dins seu. Al cap de dues hores, ja estàvem al nostre sopluig d'aquella primera nit.

Després de sopar, repassar material per a l'endemà, i la destria de menjar, per part del nostre guia... va arribar l'hora d'anar a dormir, massa d'hora pel costum del meu cos... però després de donar voltes i de pensar en coses banals per no neguitejar-me, em vaig acabar adormint (no com d'altres, que poc varen dormir aquella nit).

Dijous, 8 de juliol de 2010, arribats al gran dia, i després d'un esmorzar un xic sec, aproximadament a les 5.30 h del matí, comencen els preparatius per iniciar el nostre camí. Frontal al cap, motxilla a l'esquena, botes ben cordades i cap amunt s'ha dit.

La neu va arribar molt aviat, i un cop posats els grampons, no vàrem deixar de caminar per ella fins al cim.

Les sensacions es començaven a revolucionar dins meu... un paisatge blanc il·luminat pel sol i acompanyat d'un cel d'un bonic blau, les muntanyes blanques alçant-se al teu voltant, la sortida del sol durant la primera pujada del matí, el silenci d'un agradable caminar... feien remoure el meu interior, i com el millor dels estudiants, que necessita concentració, intentava no fer gaire cas dels sentiments, per continuar mirant endavant.

Al voltant de les 11.00 h del matí feiem cim, després de passar pel famós pas de Mahoma del qual tant havia sentit a parlar... i entre emocions, llàgrimes i somriures, ens vàrem abraçar.

Fotos de rigor, emocions descontrolades... amb intent de controlar, que encara ens quedava la baixada.

La baixada va ser prou distreta, i gràcies a la quantitat de neu d'aquest any, els meus genolls es varen ressentir el just i necessari per poder acabar la caminada amb tranquil·litat.

Després d'aproximadament 9 hores caminant, arribàvem al final del nostre camí, només ens quedava una bona dutxa, un bon sopar com a recompensa i les ganes d'agafar el llit.

Tot ens va anar favorable, res va fer trontollar el nostre destí... i amb un inici d'estiu un xic estrany pel temps... puc dir que vàrem ensopegar els millors dies que haguéssim pogut desitjar.

Després de 3 dies compartits, i un repte per descobrir... encara no em va quedar clar del tot qui era el més tossut del grup: en Paco, la Núria, la Marta o jo?... I potser, en certs moments, fins i tot l'Aniol?

Un cop ordenats els sentiments i les emocions viscudes... senzillament, em quedo amb les ganes de continuar fent muntanya, ja sigui per mi, per tu... perquè ara sóc conscient que, si la ment és forta, pots arribar on et proposis, i he après que és fàcil treure forces quan el teu entorn és tan idíl·lic, quan el sol et somriu, quan els ocells et canten, i les papallones et voltegen acompanyant-te... quan la companyia és bona, i confies plenament en la persona que t'acompanya... però també pot ser fàcil quan hi hagi inclemències, si ets capaç de valorar la part positiva de cada experiència... i al final, si saps perfectament que no estàs sol, que dintre teu existeix una força tan gran que només pot venir de tu, el meu angelet personal... puc entreveure que, a partir d'ara, podré arribar a veure la part més bonica de cada lloc.

GRÀCIES als cinc per la vostra companyia, i gràcies a tu, Montse, pels dies previs, els dies de caminades anteriors que també vàrem compartir, amb la teua grata companyia!

Brígida Roura



Foto: Brígida Roura

El meu primer 4000 – Mont Blanc de Tacul, 4248 metres

Amb tot el grup d'amics ja feia temps que planificàvem un viatge als Alps, concretament a Chamonix. Haviem destinat un parell de dies a fer un 4000 i, després de valorar diferents opcions, el cim escollit va ser el Mont Blanc de Tacul. Tots havien fet un 4000 excepte en Jordi i jo.

Era l'11 d'agost. Inicialment, havíem previst fer l'activitat en dos dies i fer nit amb tenda sota al refugi dels Còsmics. Però el dia abans, i després de consultar a la casa dels guies de Chamonix, ens van aconsellar que no calia, que les condicions meteorològiques eren molt favorables i que en un dia podíem fer l'activitat. Així doncs, tots vam poder dormir ben còmodament a l'apartament. Eren les 4 del matí quan van sonar tots els despertadors. Ens vam vestir ràpidament, vam menjar alguna cosa i a les 5.30 ja ens plantàvem davant el telefèric de l'agulla Du Midi a fer cua. El telefèric ens deixaria a 3800 m. Hi havia molta gent... els nervis començaven a aflorar i tots teníem ganes d'arribar a dalt a l'agulla per començar. Finalment hi vam arribar i, una vegada allà, ens vam ben equipar i encordar. Èrem dues cordades de tres (Uek-Jordi-Jan i Marçal-Olga-Capi) i una cordada de dos (Jean-Beaptiste i Núria). Vam sortir de la cova i vam començar a caminar per l'aresta nord de l'agulla Du Midi. Quina impressió! Aquesta sortida em va captivar. Realment és molt espectacular. Resseguiu l'aresta i ens plantem al coll Du Midi i anem baixant fins a la Vallée Blanche. Ens aturem per contemplar el paisatge... brutal! Vam començar a ascendir les primeres pujades traçant zetes que ens van deixar davant d'una esclatxa que estava bastant oberta, però ben equipada amb una escala metàl·lica vertical. Vam continuar pujant, travessant esclatxes menys obertes i vorejant uns seracs que feien molt respecte, però que eren realment espectaculars. Miraves l'entorn i quedaves bocabadat. Les formes que pot adquirir el gel i la neu són realment boniques. Seguim sense aturar-nos fins a arribar per sobre dels 4000 m. Aquí es començava a percebre el cansament i comencen les dificultats amb la respiració. Però

de lluny ja veiem el Tacul, desafiant. Estàvem ansiosos per fer el cim. Així que endavant! Vam seguir caminant fins a arribar a "l'hombro", tram més vertical de la ruta. Però ara sí que ja quedava ben poquet. A tots ens tornaven a venir els nervis... Gairebé ho teníem, però no ho aconseguíem fins que fóssim a dalt i... HO ACONSEGUIM TOTS 8! Hem coronat el Tacul! Estem a 4248 metres! L'alegria és immensa. Ens vam abraçar tots i vam començar a fer-nos fotos per tal d'immortalitzar el moment. Però encara faltava el regalet que ens oferia només uns minuts més tard la muntanya... Es va destapar del tot i des d'allà dalt vam divisar la millor vista panoràmica que he vist mai, a 360 graus. Teníem tot el massís dels Alps al nostre abast! La percepció de tot quan estàs en aquesta alçada és molt diferent. Realment t'adones que estàs al mig del no res i aprens a no subestimar la muntanya, ella posa les normes i s'han de respectar. Però en aquest cas ens va premiar. Eren les 18 h quan arribàvem a l'apartament. La resta del grup (l'Albert, la Mari, la Noemí, l'Eva i les dues petites: la Dúnia i la Laia) ens havien preparat el millor banquet i havien posat champagne en fresc per celebrar la victòria tots junts!

L'experiència va ser única. El meu primer 4000! Però no només va ser única pel fet de culminar el nostre objectiu, sinó per l'experiència que vam viure amb tot el grup. Realment vaig aprendre que el més important no és la muntanya, sinó les persones que t'ajuden a pujar-la i que t'acompanyen en tot el procés. Tot plegat sempre forma part d'un projecte de grup i darrere del grup hi ha persones. Sense l'ajuda de totes elles no ho haguéssim aconseguit, i aquest vincle t'uneix per sempre. El record serà immens.

Olga Ferrès



Fotos: Jordi Rabionet

“Campament” del grup Esquelles a la Vall d’Hecho (Osca)

DEL 21 AL 28 D’AGOST

Que guai poder gaudir d’un relat esti-uenc en plenes festes de Nadal, oi?

Som 11 persones (Lurdes la que escriu, Nati la que dóna el vistiplau, Júlia la segona del vistiplau i amb rectificacions, Josep, Montse C., Salvador, Coral, Mercè, Jordi, Montse F., Agustí, Núria i Joan) que a les 9 i vint del matí sortim en direcció a Hecho, arribada al càmping cap allà a les 5 de la tarda, ens instal·lem, sí, sí, sí ens instal·lem en uns confortables bungalows de quatre persones. La veritat és que, com que l’economia és un xic justa, ens hi enquibim 4 persones, quan la caseta seria per a dues, però es subsisteix bé, si algun dia ho voleu provar! I les tendes són per als joves, les vaques sagrades ens fem grans i això de dormir a terra és aigua passada per a algunes. Bé, cal matisar que algunes vaques sagrades encara van en tenda, eh! Joan & Co.

Dia 22: L’endemà busquem una excursioneta fàcil, fàcil, però... o nosaltres no ens hi veiem gaire o les fitxes tècniques que consultem estan un xic errades, l’excursioneta resulta que dura 2 hores, i nosaltres hi estem 2 i mitja, tot pujada i, per cert, ens diuen que és el dia més calorós de l’agost (i a algú li ve un defalliment, que si no hagués estat per la Coca-Cola crec que no ho superem), arribem al Ibón de Acherito (encara no ho havia escrit, perdoneu), banyada, dinar i agafar forces per a la baixadeta sota un sol de justícia. Quan truquem a casa ens diuen que us esteu ofegant, espero que en llegir aquestes lletres us estigueu pelant de fred, per compensar una mica...

Dia 23: La propera excursió també la busquem facileta. Ibón de Estanés: no tanta pujada, però llarga com un dia sense pa i per si fos poc quan arribes a dalt de tot del coll: ai las! on s’ha ficat el llac? Sí, has de baixar i baixar cap a l’Ibón, però val la pena. Banyada i dinar.

Dia 24: Relax a la vall de Zuriza i al poble navarrès d’Isaba.

Dia 25: A partir d’ara ja fem les típiques excursions dels Esquelles: pugem al Bisaurin, de 2669 m i 1129 m de desnivell (crec que és un cim emblemàtic; igual que per nosaltres seria anar al nostre estimat Puigmal), és el més alt de la vall. Molt espectacular, amb unes vistes magnífiques, Aguas Tuertas, pic de Midi d’Ossou...

Dia 26: Descans i ruta turística 2a edat, visitem San Juan de la Peña i Jaca.

Dia 27: Tornem a fer cim, aquest cop cap a la papallona. M’explico: quan arribes a dalt tens l’oportunitat de dir en què s’assembla aquest cim. Jo crec que és una papallona, les altres persones que van fer cim ara per ara no recordo què els va passar pel cap, em sap greu; els ho haureu de preguntar.

Ens trobem al cim del Castillo de Acher, 2390 m i un desnivell de 1165 m. Fàcil de fer i molt molt bonic.

Dia 28: Pleguem veles i de tornada cap a caseta.

Què més puc dir? Doncs que han estat uns dies especials, amb gent que feia molt de temps que no venia de vacances amb els Esquelles, que ens ho vam passar súper, és una vall poc

transitada, poc turística i això li dóna un encant de naturalitat especial. Bara, molt bara, els cafès no sobrepassen l’euro, sopem per 5€ amb postres de gelat i cafès inclosos... en fi, que quasi tots hem tornat calés cap a casa. Magnífic!

Lurdes Casacuberta



Foto: Júlia Colómer



Foto: Lurdes Casacuberta



Foto: Júlia Colómer

Graus del Montsant

Durant les vacances de Setmana Santa vam passar uns dies al Montsant (Tarragona), una zona on vam poder fer excursions, pujar graus, escalar, gaudir del bon vi i fer visites culturals, un indret bastant complet.

A continuació us comentarem els dos graus que vam fer; són assequibles i aptes per a tots els públics. Això sí!, s’ha d’anar amb compte en algun pas ja que es puja per barrots d’acer rovellat. Hi ha alguna cadena per poder agafar-se en algun pas. No són recomanables per a persones amb vertigen.

Les vistes que es poden contemplar tant en un com en l’altre són espectaculars.

GRAU DE BARROTS:

Sortida/arribada: Morera de Montsant (5,5 km aprox.)
Desnivell: 420 m
Horari: durada total 2 h 30 min

Aproximació (45 min), pujar pel grau (15 min), seguir pel camí fins a arribar al balcó del Priorat (5 min), on es pot veure una bona vista.

* Per a la baixada tenim diverses opcions:

-Tornar pel mateix grau (desgrim-pant)

-Baixar pel grau de Carrasclet (més dificultat a l’inici ja que hi ha uns primers barrots amb un desnivell considerable).

-Agafar un camí que ens porta a la part més alta de la Serra Major i ens permet baixar cap a Morera pel grau de l’Agnet, molt més fàcil que el de barrots ja que es baixa tota la estona caminant seguint un PR, tret d’algun lloc en què hi ha alguna cadena. Aquesta opció és la que vam fer nosaltres (1.25 h).

GRAU DE L’ESCLETXA:

Sortida/arribada: Cartoixa d’Escaladei (es pot pujar un tros més amunt amb cotxe fins a un lloc on hi ha uns senyals i on es pot aparcar).

Desnivell: 700 m
Horari: durada total 2 h 40 min

L’aproximació fins a trobar l’escletxa es fa per un camí que puja vorejant la cinglera (1 h 25 min), fins que arriba un punt on ens trobem que si volem continuar hem de passar pel bell mig d’una escletxa de roca. Hi ha barrots d’acer i cadenes per poder pujar per una mena de canal pedregosa que ens porta per l’escletxa. Seguim el camí fins a la part més alta de la cinglera, on hi ha la Punta Alta del Boter (15 min).

La baixada la vam fer pel mateix camí de pujada (1 h).

Laura Feixas, Xavier Castelló, Jordi Garangou, Cecília Bosch, Irene Bosch, Albert Planagumà



Fotos: Irene Bosch



Comiat a Mossèn Enric

En més d'una ocasió, mossèn Enric ja ens havia manifestat la intenció de marxar d'Amer quan es jubilàs. Cap de nosaltres, però, comptàvem que seria tan aviat el seu trasllat cap a la Garrotxa.

El cas és que el dissabte dia 29 de maig, a la missa del vespre, ens va anunciar que marxava d'Amer, i que el seu nou destí seria el santuari de la Mare de Déu del Tura a Olot, el mes de setembre. No cal dir que els assistents ens vam quedar tots ben parats, sense saber ni què dir...

El dia 9 de juny el Consell Parroquial ens va convocar a una reunió de tots els grups relacionats amb la parròquia a l'ajuntament, per tal de preparar el seu comiat. Allà van sorgir tot un seguit d'idees per part dels representants de les diferents entitats. Va quedar clar que seria un acte senzill i auster, tenint en compte el seu tarannà, posat en pràctica durant els 29 anys com a rector d'Amer. Es va concretar tot: seria el dia 12 de setembre a la tarda a l'església.

El Grup Esquelles va proposar de fer un vídeo amb cadascun dels col·lectius que formen la parròquia, exceptuant el Grup Esquelles i la Colla del Plataner. Va semblar bé i vam posar fil a l'agulla convocant uns i altres, fins que les vacances se'ns van tirar a sobre. Com veureu, en cada grup hi falta un o altre, mai anava prou bé ni l'hora ni el dia escollit, i el setembre s'anava acostant...

Tothom hi va posar molt bona voluntat, encara que costava fer parlar la persona triada sempre a dit, tot s'ha de dir, representant de cada associació, i com que tot havia d'anar tan ràpid...

Tot es pot millorar, és clar que sí, però el resultat creiem que és força reeixit i sobretot emotiu, que era del que es tractava. Mossèn Enric ha estat entre nosaltres prou anys per deixar un bon record en tots els amerencs i mereix aital mobilització.

En el Grup el coneixem més que res com a excursionista. N'és soci des que va arribar a Amer, l'any 1981.

Ha estat un bon company en tantes i tantes sortides, sobretot en els campaments d'estiu, tal com en parlem en el DVD. El recordem com un més de la colla, amb una gran sensibilitat, alegre i divertit, coneixedor dels diferents indrets del Pirineu on tenien lloc els nostres campaments, pensem en Boavi, Aiguamotx, Bujaruelo... Als matins ens solia fer una mena de diari de tot el que havia succeït el dia anterior, durant el sopar o a la nit. Quina llàstima no haver-ho guardat, perquè valia la pena! Uns dies més tard, donava gust llegir llur crònica en el nostre butlletí.

Un gran poeta –anys més tard ho hem comprovat amb el gran nombre de llibres de poemes que ha escrit i un bon escriptor, ens ha fet viure amb tots els detalls les aventures viscudes en cada lloc.

Com a capellà, no podem oblidar les seves homilies en l'Aplec de Santa Brígida, planeres i senzilles, adaptades sempre al lloc, al dia i al moment. No les oblidarem mai. Recordem que en fou proclamat Ermità l'any 1998.

Així doncs, va arribar el dia. Tot a punt, ofrenes, cants i una gran emoció que es notava en l'ambient, amb una església plena a vessar, i amb una gran quantitat d'ofrenes que anaven arribant.



Fotos: Dolors Casacuberta

Fou una cerimònia plena de records, d'amistat, d'emoció més o menys continguda, que perduraran en el nostre record sempre més.

Acabada la missa, se li va lliurar un quadre del monestir, un llibre de signatures de tot el poble d'Amer i el DVD abans esmentat.

Com que ho guardàvem tot tant en secret, l'Enric no va poder apostar amb ningú sobre quin temps faria, i és clar, a la sortida va ploure i vam haver de modificar tot el previst una mica sobre la marxa. Què hi farem!

Enric, tal com et diem en la filmació, Olot, al capdavant, es troba solament a unes quantes muntanyes més amunt d'Amer, per tant, ens veurem sovint.

Que el nostre lema, *Amunt i Endavant!*, t'acompanyi sempre!

Lurdes i Carme Casacuberta



Un nou rellotge de sol a Santa Brígida

No és només l'aspecte pràctic, que també, el que ens agrada de trobar un rellotge de sol en una paret il·luminada durant un passeig o una excursió. És veritat que sempre que es dona la circumstància ens convida a fer l'exercici d'interpretar l'ombra que la tija projecta sobre la paret, comprovar que l'orientació del rellotge és la correcta i mira a migdia, recordar la lògica dels números romans, comptar o descomptar el temps de més o de menys segons si ens trobem en temporada hivernal o d'estiu... Si anem amb nens encara millor, que tenim una bona excusa per a fer totes aquestes reflexions en veu alta i de passada recuperar-les per a nosaltres mateixos.

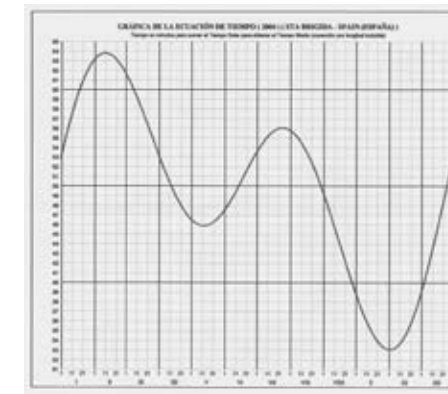
Però hi ha alguna cosa fascinant en el rellotge de sol, alguna cosa que ens captiva quan tenim la sort de veure'n un en funcionament, és a dir, quan llueix el sol i li fa ombra. Potser és la demostració que el temps passa físicament, sense que sigui cap metàfora ni cap frase feta. Aquesta percepció no és cap novetat i així ho expressen tantes inscripcions que hi veiem sovint, moltes vegades en llatí, com si emprant una llengua morta es volgués retre honor a l'antiguitat de l'enginy.

“

La més freqüent és també la més evident, aquella que ens recorda que el temps passa amb un "TEMPUS FUGIT" o un "VOLAT IRREPARABILE TEMPUS", a vegades amb un missatge cruel al darrere: "EL TEMPS PASSA, TREBALLEU", que no sabem si ve d'un patró malànim o d'un amic que ens vol donar un bon consell. Altres vegades ens empeny a gaudir la vida amb un "CARPE DIEM" o esdevé una dita útil quan diu "COM MÉS SOL FA MÉS BÉ ESCRIC", "JO SENSE SOL I TU SENSE FE NO VALEM RE", "AL MATÍ NO EM BUSQUEU, A LA TARDA EM TROBAREU". Perquè també és cert que tota l'alegria que transmet un rellotge de sol quan l'ídem hi és present es converteix en tristor quan fa núvol o ja és massa fosc.

”

Podem trobar fórmules per a construir un rellotge de sol a diversos llocs web de la xarxa. Però el que s'ha instal·lat al mur de Santa Brígida l'ha construït un artesà amic: en Jordi Dalmau i Brunet, de les Planes d'Hostoles, que es fa dir Xafarrocs i té una estima per la pedra i un coneixement boníssim dels seus secrets. Un dia es va presentar a la plaça de la Vila 30 amb el seu projecte per a Santa Brígida sota el braç i, sense donar temps a decidir si sí o si no, com o quan, ell ja tenia la peça feta. Finançament privat urgent, explicar la donació i uns mesos a l'ombra, esperant que l'equip tècnic el posés a lloc.



Gràfic que ens indica el temps que hem de sumar al que marca el rellotge per a tenir l'hora exacta

Finalment, l'instrument de mesura del temps penja a la paret de l'ermita fent companyia a les restes d'un altre rellotge més vell, que ha perdut sageta, hores i gairebé tot. Quan consultem l'hora hem de tenir en compte que, segons l'època de l'any, cal afegir o restar un determinat nombre de minuts per a tenir l'hora justa.

Naturalment, a la inscripció hi diu "AMUNT I ENDAVANT!"

Xavier Targa i Bibiana Agustí



Fotos: Xavier Targa

Un bonic exemplar de rellotge de sol al Gallissar



El flamant rellotge de Santa Brígida amb les broques posades

Reequipament de les vies d'escalada a Santa Brígida

Després de rebre diferents correus electrònics i preguntes sobre aquest tema, hem cregut oportú transcriure una de les peticions que hem rebut a través de la nostra adreça electrònica.

DE...
PER A...esquelles@hotmail.com

Bones, Sóc d'Amer i fa temps que vinc a escalar a Santa Brígida; em preocupa el fet que s'equipin amb ancoratges d'anella (*parabolts*) o altres assegurances fixes les esquerdes de la paret gran de Santa Brígida; crec que l'escalada clàssica hauria de tenir un lloc en aquest cingle, si més no l'escalada clàssica neta, sense claus ni martell, només amb encastadors d'expansió (*friends*) i tascons, i fins i tot algun tros d'artificial per practicar.

Moltes gràcies.

DE... esquelles@hotmail.com
PER A...

Hola, Sóc una de les persones que està equipant Santa Brígida. M'agradaria fer-te una reflexió.

Santa Brígida és l'escola d'escalada de la majoria de gent d'aquesta zona. Ho tenim a prop, el clima és idoni i s'hi pot escalar tot l'any, la roca no és la millor del món, però als que ens agrada aquest esport hi hem passat més hores que amb la parenta i hem xalat com animals.

Però tenim un greu problema: és petit, no estava ben equipat, l'equipament a més era vell, no tota la roca és aprofitable per fer esportiva, no hi havia ressenyes i/o eren poc ajustades a la realitat, la gent ha anat posant ancoratges d'anella (*parabolts*) sense gaire criteri,..., etc.El més important de tot, però, és que els que hi hem anat tres o quatre cops per setmana a escalar ens coneixem les vies de memòria; no t'enganyo si et dic que hi ha vies que les podríem escalar amb els ulls tapats (si vols fer una aposta només ens ho has de proposar i ho comprovem).

En definitiva, hem volgut millorar el domini escalable fent més vies de tot

tipus de dificultat i llargades, millorant les vies ja equipades, ressenyant-les, i sobretot buscant la màxima seguretat dels escaladors. L'afany per garantir la seguretat dels usuaris d'aquestes vies ha fet que segurament hàgim col·locat més parabolts del compte a la zona del costat de l'ermita. Però és que parlem d'un sector bàsicament d'iniciació, on segurament deus haver vist molta gent que comença a escalar sense prendre's seriosament la importància de l'assegurador. Segur que has vist gent assegurant amb "combes" de jutjat de guàrdia, en unes vies curtes que fan 12 metres aproximadament, i qualsevol error pot comportar un accident molt greu.

El problema del sobreequipament és que no parlem de Cavallers o el Pedraforca, on no s'acaba la roca. A Santa Brígida hi ha la roca que hi ha, i no n'hi ha més. Si volem entrenar en vies de 30 o 35 metres, crec que coincidirem que són llargades ideals per gaudir escalant, no tenim més remei que anar al davant de l'ermita; concretament des de la fissura que s'ha escalat tota la vida fins a la part dreta del sostre on hi ha una alzina que s'ha de podar. La nostra intenció és arreglar bé aquesta zona per fer esportiva. Però de l'alzina que et comentava direcció a l'esquerra, cap a la zona dels parapents, hi ha molta paret de roca més mediocre que dubto que sigui aprofitable per fer esportiva, i en canvi és ideal per fer artificial d'A2-A5. Personalment crec que és una zona ideal per fer-hi *dry-tooling*, seria una passada. No hi ha cap lloc on practicar aquesta disciplina en tot Girona, almenys que jo sàpiga. També vull dir-te que el fet que hi hagi ancoratges d'anella (*parabolts*) no ens impedeix entrenar amb tascons o encastadors d'expansió (*friends*), tot el contrari, et permet ficar-t'hi amb moltes més garanties de seguretat, ja que si en un moment tens una dificultat i no ho veus clar, xapes un *parabolt*, respireres fondo i els "huebs" tornen al seu lloc original.

Gràcies pel teu interès, no deixis de fer-nos arribar crítiques, propostes i inquietuds.

Cordialment,

Joaquim Rabionet



Foto: Irene Bosch



Foto: Jordi Rabionet



Foto: Jordi Rabionet

Fins on arriben els nostres mitjons?



Foto: Dolors Casacuberta.
Mare de Déu del Mont



Foto: Irene i Laura. Puigsacalm, fes el teu Everest



Foto: Toni Hernández. Camí de Santiago



Foto: Jordi Rabionet. Agudes



Foto: Josep Fontàs. Sant Genís

Exposició de cartellisme d'en Lluís Bosch

El Grup Esquelles, en el nostre 42è aniversari, volem fer un reconeixement a un amic, a un company, a un entusiasta del Grup, a en Lluís, i ho volem fer donant a conèixer la seva obra cartellística en una exposició al MEDA.

En Lluís va reflectir, gràficament, gran part de la vida del Grup Esquelles, va fer cartells de caire humorístic, de festius, de seriosos, de reivindicatius, sempre en concordança amb l'ocasió o activitat. Però no només en va fer per al Grup, també per a d'altres associacions, mai va tenir un no per a cap entitat del nostre, del seu poble. Els feia doblement complagut, perquè eren per a Amer i perquè dibuixar i dissenyar li agradava molt.

En aquesta exposició hi podrem veure cartells ben diferents de temàtica i de tècnica. Des dels cartells fets a mà, passant per la utilització dels "lletrats" fins a l'ús de les noves tecnologies per les que ben aviat es va mostrar, inquiet com era, interessat i atret per la infinitat de possibilitats que oferien i les va voler conèixer i utilitzar.

Així doncs, aquesta exposició serà un passeig per la trajectòria del Grup a través dels cartells d'una persona que s'estimava el Grup i que sempre tenia projectes i propostes innovadores en ment.

Diuen que si es recorda una persona i se'n parla, aquesta mai mor del tot...

Primera sortida 2011

Sortida hivernal al Puig Pastuira

DIA:
DISSABTE 15 DE GENER DE 2011

LLOC DE SORTIDA:
2/4 DE 7H DEL MATÍ A LA PLAÇA DEL MONESTIR D'AMER

RECORREGUT:

Vallter-refugi d'Ulldeter-Coll de la Marrana- Coll de Coma d'Orri- Puig Pastuira 2675m-Coll de la Marrana-Vallter

Desnivell 700m, 5-6h aproximadament.

INSCRIPCIONS I INFORMACIÓ:

Albert Planagumà 679616660
Xavier Castelló 619410698
esquelles@hotmail.com

Data límit per apuntar-se: 8 de Gener

Podreu visitar l'exposició del 5 de març al 10 d'abril al MED'A.



Retall del cartell realitzat per en Lluís per al 25è aniversari del Grup Esquelles

ESQUELLERINCS



ROGER OLLER MASÓ

Soci número 697

En Roger, amb 4 anys al parc TYROLIANA. Sainte Lucie De Porto Vecchio Chemin de la Fontaine de San Martinu - Taglio Rosso. Còrsega.

LAIA COLLELL
POL

Soci número 792

Laia jugant amb pinyes al Llac d'Engolasters a Andorra. El passat 2 de novembre va fer 1 any.



JÚLIA TARRÉS
COLOMER

Soci número 687

La Júlia amb l'Araceli Segarra el passat mes d'octubre.

XAVIER CARBONÉS
MITJAVILA

Soci número 772

En Xavier amb 21 mesos passejant a prop del riu Brugent, a l'alçada del pont del Solivent, recollint fulles amb el seu cistell.



Foto: Carme Pujol. La ruta saludable



Foto: Dolors Casacuberta. La ruta



Foto: Dolors Casacuberta. La ruta



G E A E
GRUP EXCURSIONISTA
AMERENC ESQUELLES